

sig, siden bistandsloven blev vedtaget. Det foreslås, at kompetencen til at træffe afgørelser i sager om hjemsendelse af udlændinge og om hjælp til danske statsborgere, der har opholdt sig i udlandet i mange år, overføres fra socialministeren til Den Sociale Sikringsstyrelse. Samtidig foreslås i forslag til lov om retssikkerhed og administration på det sociale område indført en adgang til at klage over Sikringsstyrelsens afgørelser til Den Sociale Ankestyrelse. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til de enkelte bestemmelser.

2.4. Vejledning og opfølgning

Kapitel 3 handler om vejledning og opfølgning, som i øvrigt har nær sammenhæng med forslaget til lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.

Det foreslås, at kommunen, når en person søger om hjælp, straks skal vurdere, om der er behov for vejledning om, hvordan den pågældende igen bliver i stand til at klare sig selv.

Forslaget om vejledning skal sammenholdes med de rådgivningstilbud, der er i forslaget til lov om social service. Tilsammen udgør disse tilbud grundlaget for, at der så tidligt som muligt kan sættes ind med en kvalificeret indsats over for personer, der har brug for mere omfattende hjælp. Det er således vigtigt, at kommunen så tidligt som muligt vurderer, om der er brug for den mere specialiserede og målrettede rådgivning.

Det tydeliggøres, at på den ene side skal kommunen tilrettelægge sin visitation således, at tilbud til personer, der kun i kortere tid har brug for økonomisk hjælp, ikke medvirker til, at disse personer bliver fastholdt i det sociale system i længere tid end nødvendigt, dvs. »glat-sagsbehandling« af ukomplerede tilfælde.

På den anden side skal kommunens visitation også tilrettelægges således, at personer med andre problemer end ledighed får en tidlig og målrettet hjælp med henblik på at skaffe dem de kvalifikationer, som de mangler for at blive selvforsørgende.

Reglen om, at kommunen, hvis behovet for økonomisk hjælp skyldes ledighed, normalt kan gå ud fra, at behovet kan opfyldes ved hjælp efter kapitel 4 (»glat-sagsbehandling«), skal ses i sammenhæng med reglerne i forslaget til lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, hvorefter kommunen har pligt til senest efter 8 uger at lave en mere kvalificeret visitation, hvor kommunen skal vurdere, om hjælpen er tilstrækkelig. Hvis dette ikke er tilfældet, skal kommunen så vidt muligt give andre tilbud.

Indsatsmulighederne spænder vidt. For nogle kan forsørgelsesbehovet afhjælpes ved, at det offentlige vejleder om eller henviser til ordinær beskæftigelse eller uddannelse. For andre er det nødvendigt med en egentlig offentlig forsørgelse samt en aktiv indsats for at komme videre.

Personer, der er berettiget til kontanthjælp, og som ikke har andre problemer end ledighed, kan få – og har pligt til at modtage – tilbud om aktivering. Det forudsættes, at kommunen, forinden den giver tilbud om aktivering, sikrer sig, at personen ikke kan henvises til ordinær beskæftigelse eller ordinær uddannelse.

Aktivering dækker over en bred vifte af beskæftigelses- og uddannelses tilbud. Sigtet med deltagelse i aktiviteten er at forbedre eller vedligeholde deltagerens muligheder for at etablere eller genskabe kontakten til det ordinære arbejdsmarked. Et aktiveringstilbud til en person, hvis overvejende problem er, at den pågældende mangler et arbejde, vil i almindelighed opfylde dette mål, bl.a. fordi deltagelse i et beskæftigelses- eller uddannelses tilbud generelt må skønnes at give større chancer for at få et arbejde. Specielt for personer med en ringe uddannelsesmæssig baggrund skal kommunen være opmærksom på de uddannelsesmuligheder, der er til rådighed som alternativ til tilbud efter denne lov.

Personer, hvis arbejdsevne er begrænset af fysiske, psykiske eller sociale årsager, og hvis beskæftigelsesmæssige problemer ikke kan løses gennem tilbud om aktivering, kan få tilbud om revalidering, hvor målet er selvforsørgelse på arbejdsmarkedet. Det er en betingelse for tilbud om revalidering, at der er en realistisk mulighed for, at personen gennem revalideringen kan blive i stand til at klare sig selv og sørge for sin familie. Når der er truffet beslutning om revalidering, kan der forud for tilrettelæggelse af det konkrete forløb være behov for en afklarende fase – forrevalidering.

Det kan i nogle tilfælde være vanskeligt at afgøre, om en person skal have tilbud efter aktiveringsbestemmelserne, eller om revalidering er nødvendig. Afgørelsen vil altid afhænge af en konkret vurdering, og det er i disse grænsesituationer nødvendigt at foretage en nøje vurdering. Det er vigtigt så tidligt som muligt at sætte ind med den rette indsats. Det er også vigtigt at være opmærksom på, at behovet kan have ændret sig i løbet af en periode med aktivering. For personer, der gentagne gange deltager i aktiveringsforløb, må kommunen være særlig opmærksom på, om der skulle være et behov for revalidering.

Nogle personer med begrænsninger i arbejdsevnen vil ikke gennem et revalideringsforløb kunne bringes i stand til at yde en fuld arbejdsindsats på